

MARIN SORESCU

IONA

(Teatru)

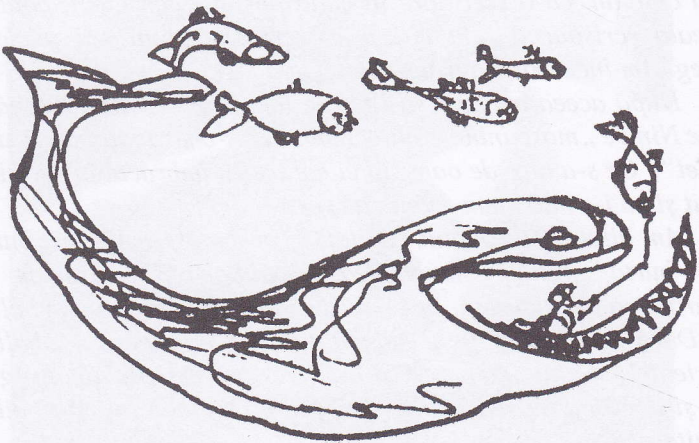
Ediție și postfață
Florea FIRAN

Scrisul ^{SR} Românesc
Fundatia - Editura

CUPRINS

Prefață	5
IONA	7
Tabloul I	9
Tabloul II	17
Tabloul III	23
Tabloul IV	35
Extemporal despre mine	43
Radiografia unui spectacol	46
Marin Sorescu – Dramaturgul	51
Comentarii critice	71

Grafică de Marin Sorescu

IONA

Tragedie în patru tablouri

Ca orice om foarte singur, Iona vorbește tare cu sine însuși. În
pauze întinse și-și răspunde, se consolează, își revizuiște
scenariul și îl dăruiește din nou. Se debulează și se
reînnoiește. Într-o zi, Iona se trezește în mijlocul
noaptea și simte că trebuie să scrie ceva. Scrie
câteva rânduri și se oprește. Simte că trebuie să
scrie ceva mai mult. Scrie câteva rânduri și se
oprește. Simte că trebuie să scrie ceva mai mult.

— Dacă totuși va părea prea greu, uită-te din nou la tabloul
al doilea. Dacă totuși va părea prea greu, uită-te din nou
la tabloul al doilea.

— Credeți că nu mi-a fost greu să scriu tabloul al
doilea? Credeți că nu mi-a fost greu să scriu
tabloul al doilea?

— (Mă gândesc) Iona!

— (Mă gândesc) Iona!

— (Mă gândesc) Iona!

— Nimeni.

— Poate că.

— Participați măcar la debutul meu. Participați măcar
la debutul meu.

Personaje:

IONA, pescar

PESCARUL I
PESCARUL II } fără vârstă, figuranți

Ca orice om foarte singur, Iona vorbește tare cu sine însuși, își pune întrebări și-și răspunde, se comportă, tot timpul, ca și când în scenă ar fi două personaje. Se dedublează și se „strânge“, după cerințele vieții sale interioare și trebuințele scenice. Caracterul acesta „pliant“ al individului trebuie jucat cu suplețe, neostentativ.

Dacă rolul va părea prea greu, ultimele două tablouri pot fi interpretate de alt actor.

TABLOUL I

Scena e împărțită în două. Jumătate din ea reprezintă o gură simensă de pește. Cealaltă jumătate – apa, niște cercuri făcute cu creta. Iona stă în gura peștelui, nepăsător, cu năvodul aruncat peste cercurile de cretă. E întors cu spatele spre întunecimea din fundul gurii peștelui uriaș. Lângă el, un mic acvariu, în care dau veseli din coadă câțiva peștișori.

- Acum încep să...
- Parcă aud poc, poc, tronc, poc, în năvod.
- Bolovani, nu alta.
- Că avem o mare bogată.
- Ce mare bogată avem!
- Cred că nu mai au mult.
- Nici o grijă. (*Strigă.*) Iona!
- (*Răgușit.*) Iona!
- (*Răgușit.*) Iona!
- (*Mai răgușit.*) Iona!
- Nimic.
- Pustietate.
- Pustietatea măcar ar trebui să-mi răspundă: ecoul.

- (*Băgând de seamă că n-are ecou.*) Ei, dar ecoul?
- (*Mai strigă o dată, să verifice bănuiala.*) Io... (*Așteaptă.*) ...na... (*Așteaptă.*)
- (*Frecându-și mâinile a pagubă.*) Gata și cu ecoul meu...
- Nu mai e, s-a isprăvit.
- S-a dus și ăsta.
- Semn rău.
- Aș, poate e vreo măsură mai nouă luată de pescari.
- (*Explicativ.*) Să se termine odată cu gălăgia de pe mare.
- Ce vacarm!
- Nu e bine să urli pe mare.
- Pe uscat mai treacă-meargă.
- Dar pe apă, ba.
- Țip eu, țipi tu, țipă celălalt. Zgomotele s-adună.
- Valurile intră în vibrație.
- Ca un pod peste care trec soldații, toți în același timp: se dărâmă.
- Păi, când se pun și ăștia să treacă!...
- Așa și marea. Intră în rezonanță valul ăsta, intră celălalt. S-ar putea isca o furtună!
- Și când s-ar dărâma toată apa peste noi...
- Zău nu e bine să strige toți cei de pe mare odată.
- Chiar dacă sunt naufragiați?
- Chiar naufragiații. Să strige toți, dar pe rând.
- Înțeleg, să nu se bage de seamă...
- Altfel s-ar crede că e o jelanie absolută.
- S-ar înfuria marea.
- (*Înțelept.*) De-aia fiecare om trebuie să-și vadă de trebușoara lui.
- (*Uitându-se în apă.*) Să privească în cercul său.
- Și să tacă. (*Pauză.*)
- Numai că eu trebuie să strig. Să-l chem pe Iona.
- (*Strigă.*) Ionaaa!
- Nimic.

- (*Strigă.*) Să nu te prind pe-aici, auzi? Nu te mai ține după mine, Iona! (*Pauză.*)
- De fapt, Iona sunt eu. Psst! Să nu afle peștii. De-aia strig, să-i induc în eroare. Că Iona n-are noroc, și pace.
- Peștii trebuie să creadă că el pescuiește cine știe unde. În altă parte... (*Râzând.*) Cred c-ar trebui să pescuiască în altă mare. Poate acolo...
- Dar parcă poți să-ți schimbi marea?!
- A, nici pomeneală.
- (*Strigă.*) Iona, să ne te-apropii de locul ăsta, că-mi sperii norocul.
- (*Scoțând năvodul gol.*) L-ai și speriat.
- (*Aruncă din nou năvodul.*) Ce mare bogată avem!
- Habar n-aveți câți pești mișună pe-aici.
- (*Curios.*) Cam câți?
- Dumnezeu știe: mulți.
- (*Cu uimire.*) O sută?
- Mai mulți.
- Cam cât a număra toată viața?
- Mai mulți.
- Atunci, cât a număra toată moartea?
- Poate, că moartea e foarte lungă.
- Ce moarte lungă avem! Dacă poți număra atâta bogăție... Ce mare bogată avem!
- Și cum poate marea să-i țină pe toți peștii ăștia pe mâncare și pe bere?
- Se descurcă. Greu, dar se descurcă.
- (*Râzând.*) Cred că le dă mai multă apă.
- Nu, că ei nu beau apă.
- (*Concesiv.*) Ei, le-o fi mai turnând ea și apă.
- Când îi vede pe toți cu gurile căscate...
- (*Încercând năvodul.*) Parcă acum atârnă mai greu.
- Cred că l-am prins pe-ăl mare.